

அர்ஜுனன்-பகவானே! உடல் வேறு, ஜீவன் வேறு, பரமாத்மா வேறு, ஜீவாத்மா வேறு என்ற தத்துவத்தை தெளிவாகக் கூறினாய். என்னைவிட மந்த புத்தியுள்ளவர்கள் இருப்பர். அவர்கள் தெளிவாக சற்று விளக்கமாக கூறவும்.

பகவான்-அர்ஜுன! தத்துவதர்யங்களை உள்ளபடி அறிவது கடினம். எனவே மேலும் விளக்குகிறேன். சரீரத்துக்குக் கூேத்திரம் என்று பெயர். அதை விளைநிலம் என்றும் கொள்ளலாம். சரீரத்தை அறிந்தவனைக் கூேத்திரஜ்ஞன் என்று கூறலாம். விளைநிலம் உடையவனுக்கு பல தானியங்களைக் கொடுக்கிறது. அதேபோல சரீரம் ஜீவாத்மாவுக்கு பல இன்பதுன்பங்களைக் கொடுக்கிறது. நிலம் வேறு, அதற்கு உடையவனான வ்யக்தி வேறு தானே. அதேபோல் கூேத்திரம் என்ற சரீரம் வேறு, கூேத்திரஜ்ஞன் என்ற ஜீவன் வேறு. அறியப்பெறுகிற பொருள் வேறு. அறிபவன் வேறுதானே. அறியப்பெறுகிற சரீரம், அதை அறிகிறான் ஜீவன்.

பாண்டவ! உடலைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது என் உடல் என்று சொல்லுகிறேமே தவிர 'நான் உடல்' என்று சொல்வதில்லை. ஜடபரதர் ஓர் அரசனுக்குச் செய்த உபதேசம் தெரிந்திருக்குமே. "அரசே! கண், கால் முதலிய பல உறுப்புக்களைக் கொண்ட சரீரம் ஆத்மாவைவிட வேறுனது. 'நான்' என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் என் தலையா? மார்பா? நான் தலை என்று சொல்வதில்லை. ஆகையால் தலை, மார்பு, வயிறு இவற்றைவிட நான் என்ற வஸ்து எப்படி வேறுபட்டதோ, அதே போல் உடலைவிடவும் அதுவும் வேறுனதே. என் உடல் என்றுதான் கூறுகின்றனர்" என்றார் ஜடபரதர்.

எல்லா உடலிலுள்ள ஆத்மாக்களும் எனக்குச் சரீரங்கள்தாம். ஆத்மாக்கள் மட்டுமல்ல, அவர்களது சரீரங்களும் எனக்குச் சரீரங்களே. பகவானான நான் அசேதனங்களிலும், சேதனங்களிலும் இருக்கிறேன். யாவற்றையும் தாங்குகிறேன். செயற்படுத்துகிறேன். யாவற்றுக்கும் சேகூயாக இருக்கிறேன். எனவே நான் யாவற்றுக்கும் ஆத்மா, யாவையும் எனக்குச் சரீரம் என்றான் பகவான்.

அர்ஜுனன்-"பரந்தாமா! சரீரம் என்பது ஜட த்ரவ்யமா? அல்லது அஜட த்ரவ்யமா? சரீரத்தில் உள்ள வஸ்துக்கள் யாவை?"

பகவான்-"விஜய! பூமி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், அகங்காரம், மஹத், பிரகிருதி இவையே சரீரம்பகமான த்ரவ்யங்கள். ஆகையால் காரணமான வஸ்துக்கள் ஜடங்களாகையால் கார்யமான சரீரமும் ஜடம் என்றயிற்று.

கண், காது, முக்கு, த்வக், நாக்கு என்ற ஜ்ஞானேந்திரியங்கள். வாக், கால், கை, பாயு, உபஸ்தம் என்ற கர்மேந்திரியங்கள், மனம், ஆகப் பதினொரு இந்திரியங்களும் ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம், சப்தம் என்பவையும் சரீரத்தில் உள்ளன" என்றான்.

கௌந்தேயன்-"வாஸுதேவ! சரீரத்தினுடைய விகாரம் அதாவது சரீர ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் விகாரங்கள் எவை?" என்றான்

பகவான்-"பல்குண! விருப்பு, வெறுப்பு, ஸூகம், துக்கம் இவையே சரீர ஸம்பந்தத்தினால் ஏற்படும் விகாரங்கள். விருப்பு, வெறுப்பு முதலியன தர்மபூதஜ்ஞானத்தின விகாரங்களே. இந்த விகாரங்களுக்குக் காரணம் சரீர ஸம்பந்தமே. விருப்பு, வெறுப்பு முதலிய அம்சங்கள் இல்லாத ஆத்மாவுக்குச் சரீர ஸம்பந்தத்தாலேயே அவை உண்டாகின்றன" என்றான்.

அர்ஜுனன்-"மாதவ! சரீரம் எந்தப் பயனுக்காக உண்டாகிறது? ஜட த்ரவ்யங்கள் பலவற்றில் ஏதாவதொன்று சரீரமா? அல்லது பலவற்றின் ஸங்காதம் சரீரமா?" என்றான்.

பகவான்-"பார்த்த! ஜீவாத்மாக்கள் செய்யும் புண்ணிய பாவங்களின் பலனை அநுபவிப்பதற்கு உறுப்பாகவே உடல் உண்டாகிறது. பலவற்றின் சேர்க்கையே சரீரம் அதாவது பூதஸங்காதமே சரீரம்" என்றான்.

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலுள்ள "தேஹஸ்வரூபம்" என்ற சொல்லின் பொருளே இதுவரை விவரிக்கப் பெற்றது. இனி "ஆத்மாப்திஹேது" என்ற சொல்லின் விவரணம்.

அர்ஜுனன்-"கண்ணா!தேஹஸம்பந்தத்தால் ஆத்மாவுக்கு விருப்பு, வெறுப்பு, ஸ்கம், துக்கம் முதலிய விகாரங்கள் ஸம்பவிக்கிறமாதிரி, நற்குணங்கள் எவையாவது ஸம்பவிக்குமா? அப்படி ஸம்பவித்தால் ஆத்மாவிற்கு பலன் என்ன? "என்றான்.

பகவான்-"அர்ஜுனா! சரீரத்தில் ஸத்துவகுணம் வளரும்போது அதன் ஸம்பந்தத்தினால் ஆத்மாவிற்கு அமாதித்வம் முதலிய நற்பண்புகள் உண்டாகின்றன. அந்த பண்புகள் ஆத்மாவைப் பற்றித் தெளிவாக அறிவதற்கும் அதை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கும் பயன்படுகின்றன

அமாதித்வம்-பெரியவர்களை அலக்ஷியம் செய்வதற்குக் காரணமான கர்வமின்றி இருத்தல் அதம்பித்வம்-தன்னை தார்மிகன் என்று பிறர் புகழ வேண்டும் என்பதற்காகத் தர்மாநுஷ்டானம் செய்யாமை, பிறருக்கு எவ்வகையிலும் ஹிம்ஸை செய்யாமை, பிறர் நம்மை ஹிம்சித்தாலும் கோபதாபங்கள் கொள்ளாமல் இருத்தல், பிறர் விஷயத்தில் ருஜுவாக நடத்தல், பகவானைப் போலவே ஆசார்யனை உபாஸித்தல், மனம் வாக்கு உடல் இவற்றில் சுத்தி, வேதாந்த சாஸ்திரம் கூறினவற்றில் நம்பிக்கை, ஆத்மஸ்வரூபம் தவிர மற்ற விஷயங்களிலிருந்து மனத்தை திருப்புதல் ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை அநுஸந்தித்து அவற்றை வெறுத்தல் உடலில் ஆத்மா என்ற அபிமானம் இல்லாமல் இருத்தல், தனது அல்லாத பொருளைத் தனது என்று எண்ணாமை, பிறவி மரணம் முதுமை நோய் இவற்றால் ஏற்படும் துக்கமாகிற தோஷத்தை அடிக்கடி அநுஸந்தித்தல், ஆத்மா தவிர மற்ற பதார்த்தங்களில் பற்றுதல் இல்லாமை, புத்திரன் மனைவி வீடு முதலியவற்றை சாஸ்திரம் கூறின கர்மாக்களுக்குத் தேவையான அளவே உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுதல், இஷ்டம் அபிஷ்டம் இவற்றில் எது நேர்ந்தாலும் மனம் ஒருநிலைபட்டிருத்தல், பலனைக் கருதாமல் என்னிடத்தில் செய்யும் பக்தி, ஏகாந்தமான இடத்தில் வாஸம், அஸத்துக்களின் கூட்டத்தில் ருசியின்மை, ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவில் நிலைத்திருத்தல், உண்மை அறிவைப் பெறுவதற்காகவே சிந்தித்தல் இவையே நற்பண்புகள். ஆத்மாவைக் காண்பதற்கு இவை உறுப்பாகிறபடியால் ஜ்ஞானம் அதாவது ஜ்ஞானஸாதனம் எனப் பெறுகின்றன. மற்றவை அஜ்ஞானம்-ஜ்ஞான விரோதிகளாகக் கருதப் பெறுகின்றன" என்றான் பகவான்.

அர்ஜுனன்-"பகவானே! பரிசுத்த ஜீவஸ்வரூபத்தின் உண்மை நிலை என்ன? மாசற்றதும் கலப்படமற்றதுமான பரிசுத்த ஸ்வரூபத்தை விளக்க வேண்டும்?" என்றான்.

பகவான்-"சிஷ்யனே! ஜீவஸ்வரூபம் ஆதியும் அந்தமுமற்றது. அது எனக்கு சேஷமானது. அறிவால் பெரியது. ப்ரளய காலத்தில் ஜீவாத்மாவுக்கு நாமரூபங்கள் இல்லாதபடியாலும் அறிவு மிகவும் ஸங்குசிதாகிறபடியாலும் அவன் அஸத் என்று கூறப்பெறுகிறான். ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் நாமரூபங்களைப் பெறுவதாலும், அறிவு மலருகிறபடியாலும் அவன் ஸத் எனப்பெறுகிறான். அறிவின் சுருக்கமோ மலர்ச்சியோ, நாம ரூபங்களைப் பெறுவதோ, பெருமல் இருப்பதோ இவையெல்லாம் ஸ்வாபாவிகமன்று. கர்மத்தால் ஏற்படுபவை. ஆகையால் ஆத்மா இயற்கையில் ஸத்தும் அன்று; அஸத்தும் அன்று.

பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு எங்கும் கை, கால், கண், தலை, வாய், காது இவை உள்ளன. அதாவது இவை இன்றியே இவற்றின் காரியத்தை ஆத்மாவே செய்யும். பகவான் காலில்லாமல் ஓடுவான்; கையில்லாமல் எடுப்பான்; காதில்லாமல் கேட்பான் என்று கூறுகிறது உபநிஷத். முக்தியில் ஜீவனும் பகவானைப் போலவே ஆகிறபடியால் இவனுக்கும் இந்திரியங்கள் இல்லாமலே யாவற்றையும் செய்யும் ஸாமர்த்தியம் வெளிப்பட்டுவிடுகிறது. இவன் தன் அறிவின் மூலமெங்கும் வியாபித்து விளங்குகிறான்.

பரிசுத்த ஜீவன் எல்லா இந்திரியங்களின் செயல் மூலமும் விஷயங்களைக் க்ரஹிப்பதற்குத் தகுதி பெற்றவன். உண்மையில் இந்திரியங்களின் தேவை இல்லாதவன். இயற்கையில் தேகாதிகளில் பற்றற்றவன். செயற்கையில் பல சரீரங்களை

ஏற்பவனாக விளங்குகிறான். தன் ஸங்கல்பத்தால் முக்தியில் பல சரீரங்களை ஏற்கிறான். வாஸ்தவத்தில், ஸத்துவம் முதலிய குணங்களற்றவன். குணங்களின் காரியங்களை அநுபவிக்கும் தகுதி பெற்றவனாகவும் இருக்கிறான். ஸவ்ரூப யோக்யதை முக்தியிலும் உண்டு.

பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபம் சரீரத்தைவிட்டு சரீரமற்றதாக இருக்கும். வேண்டியபோது சரீரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதற்குள்ளேயும் இருக்கும். முக்தனும் வேண்டியபோது சரீரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். பரிசுத்த ஜீவன் சரீர சம்பந்தம் உள்ளபோது காலால் நடக்கிறான். அது இல்லாதபோது காலால் ஏற்படும் கமனம் அவனுக்குக் கிடையாது. ஆத்மா மிகவும் ஸுக்ஷ்மமான பொருளாகையால் அது நமது சரீரத்திலேயே இருந்தாலும் உடலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக ஸம்ஸாரிகளான நாம் அதை உணர முடியவில்லை. அமாதித்வம் முதலிய குணங்கள் உள்ளவர்களுக்கு ஆத்மதத்துவம் அருகில் உள்ளது. அது இல்லாதவர்களுக்கு தூரத்தில் உள்ளது, உணரவும் முடியாது.

எல்லாச் சரீரங்களிலுமுள்ள ஆத்மா ஒரே மாதிரியானதுதான். ஆத்மாவில் தேவாத்மா, மனுஷ்யாத்மா என்ற பேதம் கிடையாது. எல்லா ஆத்மாக்களும் சரீரத்தை உணரக்கூடிய அறிவாளிகள்தாம். அறிவிலிகள் அதைத் தேவனாகவும் மனுஷ்யனாகவும் பலவாறாகக் காண்கின்றனர். அந்த ஆத்மா சரீரத்தை தாங்குகிறது. தாங்கப்பெருகிற உடலைவிட தாங்குகிற ஆத்மா வேறுதானே. ஆத்மா நாம் சாப்பிடும் ஆகாரங்களை விழுங்குகிறது. உண்ட ஆகாரங்களை வேறு விதமாக பரிணமிக்க செய்கிறது. விழுங்கப்பெறும் அன்னத்தைவிட விழுங்குகிற ஆத்மா வேறு என்று உணரலாம். பரிணமத்தை அடையும் வஸ்துவைவிட பரிணமத்தை அடைவிப்பிக்கிற ஆத்மா வேறுவன் என்று எளிதில் உணரலாம்.

தீபம், சூரியன் முதலிய பிரகாசமான வஸ்துக்களுக்கெல்லாம்கூட ஆத்மஜ்யோதியே பிரகாசம். எல்லாமே ஜ்ஞானத்தில்தானே விஷயமாகிறது. இது தீபம், சூரியன் என்று அறிவுதானே உணர்த்துகிறது. விஷயத்துக்கும், இந்திரியத்துக்கும் சம்பந்தம் ஏற்படாமல் தடுக்கிறது காரிருள். அதை விலக்கி இந்திரியத்துக்கும், விஷயத்திற்கும் ஸம்பந்தம் ஏற்படும்படி செய்கின்றன தீபப் பிரகாசம் முதலியவை. அவ்வளவு மாத்திரத்தைக் கொண்டு அவற்றையும் பிரகாசம் என்று சொல்கிறோம். அது பிரகிருதியைவிட வேறானது, ஜ்ஞான ஸ்வரூபமானது. அமாதித்வம் முதலிய பண்புகளைப் பெற்றவர் மட்டுமே அதை உணரலாம்.

கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலுள்ள "பந்தஹேது" என்ற சொல்லின் விவரணத்தைக் காணலாம்.

பிரகிருதி, புருஷன் இந்த இரண்டு தத்துவங்களுமே அநாதி. இவற்றின் பிணைப்பும் அநாதி. ஆத்மா. இவற்றினுடைய பிணைப்பும் அநாதி, ஆத்மாவுக்கு ஏற்படும் விருப்பு, வெறுப்பு முதலிய விகாரங்களும், அமாதித்வம் முதலிய குணங்களும் பிரகிருதி ஸம்ஸர்க்கத்தாலேயே ஸம்பவிக்கின்றன. பிரகிருதியானது, சரீரமாகவும் இந்திரியங்களாகவும் பரிணமித்து எல்லா வியாபாரங்களையும் செய்கிறது. ஜீவன் ஸுக துக்கங்களை அநுபவிக்கிறான்.

இயற்கையில் தன்னையே அநுபவித்துக் கொண்டு ஆனந்திக்க வேண்டிய ஜீவன், 'அத்தைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்' என்று நம்மாழ்வார் ஸாதித்தபடி அசேதனமாகிற பிரகிருதியில் இருந்து கொண்டு பிரகிருதியின் குணங்களான ஸத்துவ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களின் காரியங்களான ஸுகதுக்கங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு பரிதவிக்கிறான்.

ஸத்துவம் முதலிய குணங்களுக்கு ஏற்றவாறு ருசி உண்டாகிறது. ருசிக்குத் தக்கவாறு கர்மாக்களைச் செய்கிறான். கர்மாக்களுக்கு ஏற்றவாறு பிறவி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் பந்தத்துக்குக் காரணம் ஸத்துவாதி குண கார்யமான ஸுகாதிகளில் ஏற்படும் பற்றே என்பதாயிற்று.

இனி 'விவேக:' என்ற சொல்லின் விவரம்

எல்லாச் சரீரங்களிலும் ஆத்மா ஒன்றே, ஸ்வரூபத்தில் வைஷ்ணவம் கிடையாது. சரீரம் அழிந்தாலும் ஆத்மா அழியாது என்ற தெளிவுடையவனே விவேகி.

எல்லாச் சரீரங்களிலும் ஆத்மாவை ஸமமாக ஜ்ஞாநைகாகரங்களாகப் பார்ப்பவன் தன் மனத்தால் தான் கெடுவதில்லை. முக்தனாகிறான். இவ்விதம் காணாதவன் தன் மனஸ்ஸாலேயே கெடுகிறான். அதாவது ஸம்ஸாரியாகிறான்.

ஜீவர்களின் கர்மாக்களுக்கெல்லாம் பிரகிருதி ஸம்பந்தமே காரணம். ஜீவர் சிலவற்றை ஆசையால் செய்கின்றனர். சிலவற்றைக் கோபத்தால் செய்கின்றனர். ஆத்மாவுக்கோ இயற்கையில் கோபதாபங்கள் கிடையாது. பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படுகிறது. பிரகிருதியில் உள்ள ஸத்துவாதி குணங்களின் மாறட்டங்களுக்கு ஏற்ப ஆத்மாவிலும் குணங்கள் மாறுபட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

தேவன், மனிதன், குட்டை, நெட்டை, ஆண், பெண் எல்லாம் சரீர பேதமே. ஆத்மாவிலில்லை. உலகில் காணும் விரிவுகளுக்கெல்லாம் காரணம் பிரகிருதியே. பிரகிருதி ஸம்ஸர்க்கத்தாலேயே பிள்ளை, பேரன், கொள்ளுப் பேரன் என்ற பரம்பரை வளர்கிறது. இதை உணர்ப்பவனே தன் நிலையப் பெறுவான்.

ஜீவனுக்கு ஆதி, அந்தமில்லை. ஸத்துவாதி குணங்களற்றவனாகையால் அவன் ஸம்ஸாரிகமான காரியம் எதையும் ஸ்வத: செய்வதில்லை. அவன் உடலில் இருந்தாலும் உடலின் தன்மை அவனிடம் ஒட்டுவதில்லை.

அர்ஜுனன்-"கண்ணா! குணமற்றவனாகையால் ஜீவன் எதையும் செய்வதில்லை என்பது யுத்தமே. உடலிலேயே இருக்கும் ஜீவனுக்கு அதன் தன்மை ஒட்டுவதில்லை என்பது எப்படி?" என்றான்.

பகவான்-"பாண்டவ! ஆகாசம் எங்கும் வியாபித்திருக்கிறது ஆனால் அதன் தன்மை அவற்றில் ஒட்டுவதில்லை. அதற்கு காரணம்- ஆகாசம் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துவாக இருப்பதுதான். இதே போல்தான் ஆத்மா, உடலில் இருந்தாலும் அதன் தன்மை இவனுக்கு ஸம்பவிப்பதில்லை. ஜீவன் ஆகாசத்தைவிட ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துவாயிற்றே" என்றான்.

அர்ஜுனன்-"பகவானே! ஜீவன் அணுஸ்வரூபன். அவன் உடலில் ஹ்ருதயப்ரதேசத்தில் இருக்கிறான். மற்ற இடங்களில் உண்டாகும் ஸூகதுக்க உணர்ச்சி அவனுக்கு எப்படி ஏற்படுகிறது?" என்றான்

கிருஷ்ணன்-"பாண்டவ! சூரியன் ஆகாயத்தில் எங்கோ ஒரு முலையில் இருந்தாலும் தன் ஒளியால் யாவற்றையும் பிரகாசப்படுத்துவதுபோல், ஜீவாத்மாவும் தன் ஜ்ஞானமாகிற ஒளியால் யாவற்றையும் விளங்கச் செய்கிறான். பிரகாசிக்கிற உலகைவிட பிரகாசிக்கச் செய்கிற சூரியன் வேறுபட்டிருப்பதுபோல் பிரகாசிக்கிற உடலைக் காட்டிலும் பிரகாசிக்கச் செய்கிற ஜீவன் வேறுவன் என்பதை எளிதில் உணரலாம்.

சரீரம் ஆத்மா இவற்றுக்கு உள்ள வ்யத்யாசத்தையும் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான அமாநித்வம் முதலிய குணங்களையும் விவேகமாகிற கண்ணால் காண்பவன் சிறந்ததான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பெறுவான்

பதிமூன்றாம் அத்தியாயத்தின் பரம ஸாரம் முற்றும்